

Eliáš – číslo dvě

Prorocké charakteristiky

Jeff Pippenger

2023-09-27

V předchozím článku jsme určili Eliáše jako symbol. V souladu s pravidly Williama Millera mohou „symboly“ mít více než jeden význam. Proto Eliáš jako symbol může rovněž představovat jednu část dvojího symbolu Eliáše a Mojžíše. Dvojí symbol Eliáše a Mojžíše prostupuje celou knihou Zjevení a být v nejistotě ohledně toho, co tento dvojí symbol představuje, znamená být v nejistotě ohledně poselství v knize Zjevení, které je odpečetěno těsně před uzavřením doby milosti. Z tohoto důvodu se nyní budeme konkrétně zabývat určitými prorockými charakteristikami, které jsou ztotožněny se symbolem Eliáše.

Máme tři hlavní svědky, kteří potvrzují tyto prorocké charakteristiky. Těmito svědky jsou prorok Eliáš, Jan Křtitel a William Miller, které inspirace označuje za vzájemně zaměnitelné symboly.

„Tisíce byly přivedeny k tomu, aby přijaly pravdu kázanou Williamem Millerem, a byli povoláni služebníci Boží v duchu a moci Eliášově, aby hlásali toto poselství. Podobně jako Jan, předchůdce Ježíšův, cítili ti, kdo kázali toto slavnostní poselství, nutkání přiložit sekeru ke kořeni stromu a vyzývat lidi, aby nesli ovoce hodné pokání. Jejich svědectví bylo způsobilé probudit církev, mocně na ně zapůsobit a zjevit jejich pravý charakter. A když zaznělo slavnostní varování, aby utekli před budoucím hněvem, mnozí, kteří byli spojeni s církvemi, přijali uzdravující poselství; spatřili své odpadnutí a s hořkými slzami pokání a v hluboké úzkosti duše se pokorili před Bohem. A když na nich spočinul Duch Boží, pomáhali roznášet volání: „Bojte se Boha a vzdejte mu slávu, neboť přišla hodina jeho soudu.““ Early Writings, 233.

Eliáš, Jan Křtitel a Miller obdrželi zvláštního ducha, který vedl a určoval jejich dílo. Jejich svědectví bylo „vypočteno tak, aby probudilo a mocně zapůsobilo na církev a odhalilo“ „pravý charakter“ těchto církví. Ať už to bylo v době Achaba, Jana Křtitele nebo Williama Millera, církev, k nimž se obraceli, všechny vykazovaly laodicejskou slepotu tak hlubokou a temnou, že poselství muselo být stejně přímé, jako když se „sekeru přikládá ke kořeni stromu“. Zahrnovalo oznámení o ukončení doby milosti, což bylo u Jana Křtitele varováním před „hněvem“, který měl „přijít“. Millerovo poselství, hlásající „Bojte se Boha a vzdejte mu slávu, neboť přišla hodina jeho soudu,“ bylo rovněž varováním před přicházejícím hněvem.

„Janův hlas zazněl jako polnice. Jeho pověření znělo: „Oznam mému lidu jeho přestoupení a domu Jakobovu jeho hříchy“ (Izajáš 58,1). Nezískal žádné lidské vzdělání. Jeho učiteli byli Bůh a příroda. Bylo však třeba někoho, kdo by před Kristem připravil cestu a kdo by byl natolik odvážný, aby dal zaznít svému hlasu jako proroci dávných dob a vyzval zvrhlý národ k pokání.“ Selected Messages, kniha 2, 148.

Eliáš přikázal, aby si jeho pokolení toho dne zvolilo, zda bude sloužit Bohu, či Baalovi; a ono pokolení neodpovědělo ani slovo, což se rovná volbě Baala.

„Nikdy nebyla větší potřeba věrných napomenutí a pokárání a důsledného, přímého jednání než právě v této době. Satan sestoupil s velikou mocí, protože ví, že jeho čas je krátký. Zaplavuje svět líbivými bájemi a Boží lid rád poslouchá příjemné věci. Hřích a nepravost nejsou v nenávisti. Bylo mi ukázáno, že Boží lid musí vynaložit pevnější a rozhodnější úsilí, aby zatlačil zpět přicházející temnotu. Těsné působení Ducha Božího je nyní zapotřebí jako nikdy předtím. Otupělost musí být setřesena. Musíme se probudit z letargie, která se stane naší zkáзой, nebudeme-li jí odporovat. Satan má mocný, ovládající vliv na mysl. Kazatelé i lid jsou v nebezpečí, že budou shledáni na straně mocností temnoty. Nyní neexistuje nic takového jako neutrální postoj. Všichni jsme buď rozhodně pro právo, nebo rozhodně se zlem. Kristus řekl: ‚Kdo není se Mnou, je proti Mně; a kdo se Mnou neshromažďuje, rozptyluje.‘“ Testimonies, svazek 3, 327.

Jan nazval „zvrhlý národ“ své doby „plemenem zmijí“. Millerité nakonec ztotožnili zvrhlý národ své doby s dcerami Babylóna. Ať už Eliáš, Jan nebo Miller, žádný z těchto tří nebyl teologem. Všichni byli povoláni z obyčejných životních poměrů.

„Pravda, jaká je v Ježíši, jak ji On hlásal, když byl zahalen oblakem jako z peřin, je v tomto našem dni jistotou a pravdou a právě tak jistě obnoví mysl toho, kdo ji přijímá, jako obnovovala mysli v minulosti. Kristus prohlásil: ‚Neposlouchají-li Mojžíše a Proroky, nedají se přesvědčit, ani kdyby někdo vstal z mrtvých.‘ (Lukáš 16,31).“

„Jako lid musíme připravit cestu Páně pod svrchovaným vedením Ducha svatého pro šíření evangelia v jeho čistotě. Proud živé vody se má na své cestě prohlubovat a rozšiřovat. Na všech polích, blízkých i vzdálených, budou lidé povoláváni od pluhu i od běžnějších obchodních zaměstnání, která ve veliké míře zaměstnávají mysl, a budou vzděláváni ve spojení s muži, kteří mají zkušenost — s muži, kteří rozumějí pravdě. Skrze nejpodivuhodnější působení Boží budou hory obtíží odstraněny a uvrženy do moře. Pracujme jako ti, kdo zakusili moc pravdy, jaká je v Ježíši.

„V tomto období má nastat sled událostí, které zjeví, že Bůh je pánem situace. Pravda bude hlášána jasným, nezaměnitelným jazykem. Ti, kteří káží pravdu, se budou snažit dosvědčovat pravdu řádně uspořádaným životem a zbožným obcováním. A budou-li tak činit, stanou se mocnými v obhajobě pravdy i v tom, že jí dají jisté uplatnění, které jí dal Bůh.

„Když se muži, kteří poznali a učili pravdu, odvracejí k lidskému rozumu a odměřují oklamaným myslím svůj vlastní pokrm bájí, pak je nejvyšší čas, aby ti, kdo kdysi pracovali v evangelizační službě, ale byli odvedeni k vedení restaurací, prodejen potravin a jiných obchodních podniků, nastoupili do řady, pilně studovali své Bible a se slovem Božím v ruce rozdávali biblickou pravdu, duchovní pokrm, ve spolupráci s nebeskými anděly. Toto dílo nyní naléhavě volá po pracovnících ustanovených Bohem. Všemohoucnost pak řekne horám obtíží: ‚Bud' odstraněna a uvržena do moře.‘“ Paulson Collection, 73, 74.

Eliáš, Jan i Miller byli, a tudíž představují, muže povoláné z „obyčejnějších“ „zaměstnání“, neboť „muži“, kteří dříve vyučovali pravdě, se nakonec „uchylují k lidskému chápání a odměřují oklamáným myslím svůj vlastní pokrm bájí“. Tito obyčejní muži, kteří jsou povoláni, podají „jistý výklad“ biblického proroctví tak, „jak jej dal Bůh“. V dané pasáži sestra Whiteová dvakrát označila „hory“ za „hory obtíží“. Dílo těchto mužů zahrnovalo ponížení „každé hory“. Dílo, které vykonali obyčejní muži povolání od pluhu pokorných životních poměrů, představuje dílo rozpoznání správné biblické metodologie na rozdíl od pokrmů lidských bájí, které rozdávají tehdejší teologové.

„Dílo Jana Křtitele a dílo těch, kdo v posledních dnech vycházejí v duchu a moci Eliášově, aby probudili lid z jeho netečnosti, jsou v mnoha ohledech totožná. Jeho dílo je předobrazem díla, které musí být vykonáno v tomto věku. Kristus má přijít podruhé, aby soudil svět ve spravedlnosti. Poslové Boží, kteří nesou poslední poselství výstrahy, jež má být dáno světu, mají připravit cestu pro druhý příchod Kristův, jako Jan připravil cestu pro jeho první příchod. V tomto přípravném díle ‚každé údolí bude vyvýšeno a každá hora bude snížena; křivé bude narovnáno a nerovná místa budou učiněna rovinou‘, neboť dějiny se mají opakovat a znovu ‚bude zjevena sláva Hospodinova a uží ji spolu všeliké tělo; neboť ústa Hospodinova promluvila‘.“ Southern Watchman, 21. března 1905.

Charakteristiky tří reformátorů, které označil Izajáš, jsou tyto: každé údolí bude vyvýšeno, každá hora snížena, křivé bude narovnáno a drsná místa budou učiněna rovinou. Cesta Páně, která je připravována vyvýšením údolí, snížením hor a narovnáním křivého a urovnáním drsných míst, jsou staré stezky.

Hlas volajícího na poušti: Připravte cestu Hospodinu, vyrovnejte na pustině silnici pro našeho Boha. Každé údolí bude vyvýšeno a každá hora i pahorek budou sníženy; křivé bude napřímeno a drsná místa se stanou rovinou. I zjeví se sláva Hospodinova a uží ji spolu veškeré tělo, neboť ústa Hospodinova promluvila. Izajáš 40,3–5.

Když se hnidopišští Židé ptali Jana Křtitele, zda je tím Eliášem, který má přijít, odpověděl, že není; poté se však ztotožnil s místem z Izajáše.

A toto je svědectví Janovo, když Židé poslali z Jeruzaléma kněze a levity, aby se ho zeptali: Kdo jsi? I vyznal a nezapřel; nýbrž vyznal: Nejsem Kristus. I otázali se ho: Co tedy? Jsi Eliáš? A řekl: Nejsem. Jsi ten prorok? A odpověděl: Ne. Tedy mu řekli: Kdo jsi, abychom dali odpověď těm, kteří nás poslali? Co pravíš sám o sobě? Řekl: Já jsem hlas volajícího na poušti: Urovnejte cestu Páně, jak řekl prorok Izajáš. Jan 1,19–23.

Příprava „cesty Páně“ určuje metodologii, kterou andělé vedli Millera k tomu, aby jí porozuměl a použil ji k přípravě biblického porozumění „cestě“, po níž měli lidé kráčet. Každá „hora“ měla být snížena, neboť hory biblického proroctví představují pravdy, které se na první pohled jeví jako příliš obtížné k pochopení. Aby bylo možné porozumět slavné svaté hoře z Danielovy knihy, kapitoly jedenácté, verše čtyřicátého pátého, kterou se král severu pokouší dobýt, je třeba nejprve určit doslovnou slavnou svatou horu v Jeruzalémě, která prorocky vymezuje duchovní slavnou svatou horu. K vysvětlení hory označené jako Armagedon, což znamená hora Megidda, je nutno

obrátit se k doslovnému Megiddu. Prorocké obtíže, které jsou představovány jako nesnadné, jsou odstraněny, když je uplatněna zásada, že počátek věci znázorňuje konec věci.

Metodologie představovaná Izajášem, zmiňovaná Janem a předložená Millerem povznáší každé údolí. Ať už jde o „údolí vidění“ v Izajášovi dvacáté druhé, „údolí suchých kostí“ v Ezechieli nebo „údolí Jozafatovo“ v knize Joel, metodologie založená na správném porozumění Kristovu charakteru, jak je v milleritské historii představen jako Palmoni, Podivuhodný Počtář, nebo v naší historii jako Alfa i Omega, podivuhodný jazykovědec, je tím, co povznáší prorocké pravdy představované „údolímí“ Božího slova.

Křivé věci, které mají být napraveny, a drsná místa, která mají být urovnána, představují dílo nápravy zvyků a tradic, jichž užívá laodicejské kněžstvo, aby podepřelo své otrávené pokrmu bájí. Dílo Eliášovo je výslovně ztotožněno s tím, že představuje správnou biblickou metodologii v protikladu k bájím teologů a kněží. Toto dílo je vykonáváno „obyčejnými lidmi“, nikoli vzdělanými kněžími a teology. V rámci prorockých charakteristik těchto tří svědků je zde také prostý fakt, že Eliáš, který má přijít, bude muž.

Toto pozorování se může zdát nepodstatné, avšak když se teologové adventismu snaží podepřít své báje, vzali pasáž od sestry Whiteové, v níž v budoucím čase hovoří o muži, který přijde v duchu a moci Eliášově, a připojují k ní svou vlastní smyšlenou výkladovou báji a trvají na tom, že sestra Whiteová mluvila o sobě.

„Prorocství se musí naplnit. Pán praví: ‚Hle, pošlu vám proroka Eliáše, dříve než přijde veliký a hrozný den Hospodinův.‘ Někdo má přijít v duchu a moci Eliášově [viz dodatek], a když se objeví, lidé mohou říkat: ‚Jste příliš horlivý, nevykládáte Písmo správným způsobem. Dovolte mi, abych vám řekl, jak máte své poselství kázat.‘“

„Je mnozí, kdo nedovedou rozlišit mezi dílem Božím a dílem člověka. Budu říkat pravdu, jak mi ji Bůh dává, a nyní pravím: budete-li dále hledat chyby a chovat ducha sváru, pravdu nikdy nepoznáte. Ježíš řekl svým učedníkům: ‚Ještě vám mám mnoho co říci, ale nyní to nemůžete snést.‘ Nebyli v takovém stavu, aby dokázali ocenit posvátné a věčné věci; Ježíš však zaslíbil, že pošle Utěšitele, který je naučí všemu a připomene jim všechno, co jim řekl.“

„Bratři, nesmíme skládat svou závislost v člověka. ‚Přestaňte spoléhat na člověka, jehož dech je v jeho chřípí; neboť zač má být pokládán?‘ Své bezmocné duše musíte zavěsit na Ježíše. Nepřísluší nám pít z pramene v údolí, když je pramen v horách. Opusťme nižší toky; přistupme k vyšším pramenům. Je-li nějaký bod pravdy, jemuž nerozumíte a v němž nesouhlasíte, zkoumejte, porovnávejte Písmo s Písmem, spusťte šachtu pravdy hluboko do dolu Božího slova. Musíte položit sebe i své názory na Boží oltář, odložit své předpojaté představy a nechat Ducha nebe, aby vás vedl do veškeré pravdy.“ Testimonies to Ministers, 475, 476.

„Někdo má přijít v duchu a moci Eliášově“: Tato slova byla některými mylně vztahována na určitou osobu, o níž se soudilo, že se objeví s prorockým poselstvím po životě a díle paní Whiteové. Tři odstavce tvořící tento článek nazvaný „Nechte nebesa vést“ jsou pouze malou částí promluvy, kterou Ellen Whiteová přednesla v Battle Creeku ve státě Michigan ráno 29. ledna 1890. Když to bylo uveřejněno v Review and Herald z 18. února 1890, neslo to název

„Jak přistupovat ke spornému bodu učení“. Další výňatky převzaté z tohoto článku a užití z velké části k doplnění určitých stránek tohoto svazku lze nalézt na stranách 23, 104, 111, 119, 158, 278 a 386. Článek byl v plném rozsahu otištěn v Selected Messages 1:406–416, přičemž část tvořící výňatek nazvaný „Nechte nebesa vést“ se nachází na stranách 412 a 413. Je-li článek čten v plném rozsahu, stává se zřejmým, že Ellen Whiteová v tomto výroku, učiněném jen o něco více než rok po minneapoliské konferenci skupině v Battle Creeku, hovořila o své vlastní službě. Někteří začali být vůči jejímu dílu kritičtí. Povšimněte si, že v odstavci předcházejícím tomu, který se v tomto svazku objevuje na straně 475, Ellen Whiteová uvádí:“

„Měli bychom dojít do takového postavení, kde bude každý rozdíl roztaven. Jestliže se domnívám, že mám světlo, vykonám svou povinnost a předložím je. Kdybych se radil s druhými ohledně poselství, které mi Pán ukládá předat lidu, mohly by se dveře uzavřít, takže by světlo nedosáhlo k těm, k nimž je Bůh poslal. Když Ježíš vjížděl do Jeruzaléma, ‚veškerý zástup učedníků se počal radovat a hlasitě chválit Boha za všechny mocné skutky, které viděli, a volali: Požehnaný Král, který přichází ve jménu Páně; pokoj na nebi a sláva na výsostech. A někteří farizeové ze zástupu Mu řekli: Mistře, napomeň své učedníky. On však odpověděl a řekl jim: Pravím vám, jestliže tito budou mlčet, bude ihned volat kamení‘ (Lukáš 19,37–40).“

„Židé se pokoušeli zastavit hlásání poselství, které bylo předpověděno ve slově Božím.“

„Poté znovu odkazuje na svou vlastní zkušenost:“

„Prorocství se musí naplnit. Pán praví: ‚Hle, pošlu vám proroka Eliáše, dříve než přijde veliký a hrozný den Hospodinův‘ (Malachiáš 4,5). Někdo má přijít v duchu a moci Eliášově, a až se objeví, lidé mohou říkat: ‚Jste příliš horlivý, nevykládáte Písmo správným způsobem.‘“ — Selected Messages, svazek 1, 412.

„Že se vztahovala ke své vlastní zkušenosti, je rovněž zřejmé z následujícího odstavce, v němž prohlašuje:“

„Budu sdělovat pravdu tak, jak mi ji Bůh dává...“ Dodatek ke Svědectvím pro kazatele.

Skutečnost, že Ellen Whiteová musela čelit bájím teologů a vůdců své doby, neposkytuje žádný důkaz, že by se ztotožňovala s oním „mužem“, který měl v budoucnu přijít v duchu a moci Eliášově. Kde je jakýkoli důkaz o tom, že by mnozí odpůrci Ellen Whiteové v adventismu napadali metodu biblické aplikace, kterou používala? Kdy jí kdy bylo řečeno: „Písmo nevykládáte správným způsobem“? Jasně ukazuje, že na konci světa povstane hnutí lidí, které bude zmocněno duchem a mocí Eliášovou, a není žádný oprávněný způsob, jak tvrdit, že se domnívala, že toto hnutí hlasitého volání třetího anděla probíhalo v době, kdy prorokovala o budoucím projevu Eliášovy moci. Laodicejští adventističtí teologové by chtěli, aby jejich stádce věřilo, že sestra Whiteová „narážela“ na „svou vlastní zkušenost“ jako na naplnění proroka Eliáše, který měl být poslán před velikým a hrozným dnem Hospodinovým.

Hle, pošlu vám proroka Eliáše, dříve než přijde veliký a hrozný den Hospodinův. Malachiáš 4,5.

Jednou z prorockých charakteristik Eliáše jako symbolu je, že představuje biblickou metodologii, která se staví proti bájm kněžstva, jež rozdává báje o zvycích a tradicích. Jeho dílo přípravy cesty („toto je ta cesta, chod'te po ní“) je uskutečňováno biblickou metodologií, která se staví proti učením zkaženého kněžstva. A podle tří svědků – Eliáše, Jana Křtitele a Millera – spolu se svědectvím sestry Whiteové o tehdy budoucím zjevení Eliáše bude mužem, nikoli ženou. Když je metodologie Palmonioho a Alfa a Omega správně pochopena, je rozpoznána nikoli pouze jako soubor biblických pravidel pro vykládání Písma, nýbrž jako opis Kristova charakteru, jímž je Jeho sláva.

I zjeví se sláva Hospodinova a uzří ji zároveň veškeré tělo, neboť ústa Hospodinova promluvila. Izajáš 40,5.

Samotný charakter Kristův je vyjádřen metodou, kterou je třeba užít při porozumění Jeho Slovu, neboť On je to Slovo.

„Boží zákon ve svatyni v nebi je oním velkým originálem, jehož neomylným opisem byla přikázání vepsaná na kamenné desky a zaznamenaná Mojžíšem v Pentateuchu. Ti, kdo dospěli k pochopení tohoto důležitého bodu, byli tak vedeni k tomu, aby rozpoznali svatý, neměnný charakter božského zákona. Spatřili jako nikdy předtím sílu Spasitelových slov: ‚Dokud nepomine nebe a země, nepomine ze zákona ani jediné písmeno ani jediná čárka.‘ Matouš 5,18. Boží zákon, jako zjevení Jeho vůle, jako opis Jeho charakteru, musí trvat navěky jako ‚věrný svědek v nebi‘. Ani jedno přikázání nebylo zrušeno; ani jediné písmeno či čárka nebyly změněny. Žalmista praví: ‚Na věky, Hospodine, stojí Tvé slovo v nebesích.‘ Všechna Jeho přikázání jsou jistá. Pevně stojí na věky věků.‘ Žalm 119,89; 111,7.8.“ Velký spor, 434.

Právě jako Desatero přikázání je neměnným vyjádřením Kristova charakteru, tak i pravidla prorockého výkladu jsou vyjádřením Jeho charakteru.

„Měli bychom sami vědět, co tvoří křesťanství, co je pravda, co je víra, kterou jsme přijali, jaká jsou biblická pravidla — pravidla daná nám od nejvyšší autority. Je mnoho těch, kteří věří bez důvodu, na němž by svou víru založili, bez dostatečného důkazu o pravdivosti dané věci. Je-li předložena nějaká myšlenka, která se shoduje s jejich vlastními předpojatými názory, jsou zcela připraveni ji přijmout. Neuvažují od příčiny k následku, jejich víra nemá žádný pravý základ a v době zkoušky poznají, že stavěli na písku.“

„Kdo spočívá spokojen se svou nynější nedokonalou znalostí Písma a domnívá se, že to postačuje k jeho spasení, spočívá ve zhoubném klamu. Je mnoho těch, kteří nejsou důkladně vybaveni biblickými důkazy, aby byli schopni rozeznat blud a odsoudit každou tradici a pověru, jež byla podsunuta jako pravda. Satan vnesl do uctívání Boha své vlastní myšlenky, aby porušil prostotu Kristova evangelia. Velký počet těch, kteří tvrdí, že věří přítomné pravdě, neví, co tvoří víru, která byla jednou provždy odevzdána svatým — Kristus ve vás, naděje slávy. Domnívají se, že hájí staré mezníky, ale jsou vlašníci a lhostejní. Nevědí, co znamená vetkat do své zkušenosti a vlastnit skutečnou ctnost lásky a víry. Nejsou pilnými studenty Bible, nýbrž jsou líní a nepozorní. Když vzniknou rozdíly v názorech na místa Písma, tito, kteří nestudovali cílevědomě a nejsou rozhodnuti v tom, čemu věří, odpadnou od pravdy. Měli bychom na všechny naléhavě klást nutnost usilovně zkoumat božskou pravdu, aby věděli, že

vědí, co je pravda. Někteří si činí nárok na veliké poznání a cítí se spokojeni se svým stavem, ačkoli nemají pro dílo více horlivosti ani vroucnější lásku k Bohu a k duším, za něž Kristus zemřel, než kdyby Boha nikdy nepoznali. Nečtou Bibli [proto], aby si přivlastnili dřeň a tuk pro své vlastní duše. Necítí, že je to hlas Boží, který k nim promlouvá. Chceme-li však porozumět cestě spasení, chceme-li spatřit paprsky Slunce spravedlnosti, musíme zkoumat Písmo cílevědomě, neboť zaslíbení a proroctví Bible vrhají jasné paprsky slávy na božský plán vykoupení, jehož vznešené pravdy nejsou jasně chápány.“ The 1888 Materials, 403.

Být skutečně křesťanem znamená být jako Kristus. Tento oddíl uvádí, že „bychom měli sami vědět, co tvoří křesťanství“. Říká, že „bychom měli vědět“, „co je pravda“. „Měli bychom vědět“, „jaká je víra, kterou jsme přijali“. Měli bychom vědět, „jaká jsou biblická pravidla — pravidla, která nám byla dána z nejvyšší autority“. Být podobný Kristu vyžaduje vědět, jaká jsou biblická pravidla, která nám byla dána z nejvyšší autority. Bez těchto pravidel nemůžeme být podobni Kristu, neboť pravidla daná nejvyšší autoritou jsou přepisem Jeho charakteru.

Dalším rysem Eliáše je dílo přípravy cesty pro posla smlouvy. Eliáš představuje dílo, které se vykonává v průběhu dějin, kdy je dřívější vyvolený lid pomíjen a zároveň je současně vybírán nový vyvolený lid. Tyto dějiny představují proces očišťování, který přivádí na svět lid představovaný jako čistá oběť, v protikladu k dřívějšímu nečistému vyvolenému lidu.

Aj, posílám svého posla, a připraví cestu přede mnou; a Pán, jehož hledáte, náhle přijde do svého chrámu, totiž posel smlouvy, v němž máte zalíbení: aj, přijde, praví Hospodin zástupů. Kdo však ob stojí v den jeho příchodu? a kdo zůstane stát, až se ukáže? neboť je jako oheň taviče a jako louh běličů. A usedne jako tavič a čistič stříbra; a očistí syny Léviho a přetaví je jako zlato a stříbro, aby přinášeli Hospodinu oběť ve spravedlnosti. Tehdy bude oběť Judy a Jeruzaléma Hospodinu milá jako za dnů dávných a jako v letech starobylých. Malachiáš 3,1–4.

Jan Křtitel připravil cestu pro Krista, aby náhle přišel a očistil svůj chrám. Očištění chrámu na počátku i na konci Kristovy služby bylo naplněním třetí kapitoly Malachiáše. Jan byl poslem, který připravil cestu pro Posla smlouvy, aby očistil syny Léviho.

„Při očištění chrámu Ježíš oznamoval své poslání jako Mesiáše a vstupoval do svého díla. Tento chrám, zbudovaný jako příbytek božské Přítomnosti, měl být názorným poučením pro Izrael i pro svět. Od věčných věků bylo Božím záměrem, aby každá stvořená bytost, od zářivého a svatého seraфа až po člověka, byla chrámem pro přebývání Stvořitele. Kvůli hříchu přestalo lidstvo být Božím chrámem. Srdce člověka, zatemněné a poskvrněné zlem, již nezjevovalo slávu Božské Bytosti. Avšak vtělením Božího Syna je záměr nebe naplněn. Bůh přebývá v lidství a skrze zachraňující milost se srdce člověka znovu stává Jeho chrámem. Bůh určil, aby chrám v Jeruzalémě byl trvalým svědectvím o vznešeném určení, které je otevřeno každé duši. Židé však nepochopili význam stavby, na kterou pohlíželi s takovou pýchou. Nevydali sami sebe jako svaté chrámy pro Božského Ducha. Nádvoří jeruzalémského chrámu, naplněná vřavou nesvatého obchodu, až příliš věrně představovala chrám srdce, poskvrněný přítomností smyslných vášní a nesvatých myšlenek. Když Ježíš očistil chrám od kupujících a prodávajících tohoto světa, oznámil své poslání očistit srdce od poskvrny hříchu — od pozemských žádostí, sobeckých žádostivostí a zlých návyků, které kazí duši. „Pán, kterého

hledáte, náhle přijde do svého chrámu, totiž Posel smlouvy, po němž toužíte; hle, přijde, praví Hospodin zástupů. Kdo však obstojí v den jeho příchodu? A kdo se udrží, až se ukáže? Neboť je jako oheň taviče a jako louh běličů. Usedne jako tavič a čistič stříbra, a pročistí syny Léviho a přečistí je jako zlato a stříbro.“ Malachiáš 3,1–3.“ Touha věků, 161.

Jan Křtitel byl poslem, který připravil cestu, aby Kristus náhle přišel a očistil svůj chrám, a William Miller vykonal totéž dílo přípravy, aby Kristus náhle vstoupil do Nejsvětější svatyně dne 22. října 1844.

„Příchod Krista jako našeho velekněze do nejsvětějšího místa za účelem očištění svatyně, představený v Danielovi 8,14; příchod Syna člověka k Věkovitému, jak je podán v Danielovi 7,13; a příchod Pána do jeho chrámu, předpověděný Malachiášem, jsou popisy téže události; a totéž je také znázorněno příchodem ženicha na svatbu, který Kristus popisuje v podobenství o deseti pannách v Matoušovi 25.“ Velký spor, 426.

Jan i Miller předobrazovali očištění, které Malachiáš znázornil a jež se nyní uskutečňuje v našich současných dějinách.

„Prorok praví: ‚I viděl jsem jiného anděla sstupujícího s nebe, majícího velikou moc; a země se rozzářila jeho slávou. I zvolal mocně silným hlasem, řka: Padl, padl Babylon veliký a stal se příbytkem démonů‘ (Zjevení 18,1.2). To je totéž poselství, které bylo dáno druhým andělem. Babylon padl, ‚protože napojil všechny národy vínem hněvu svého smilstva‘ (Zjevení 14,8). Co je to za víno? — Její falešná učení. Dala světu falešnou sobotu namísto soboty čtvrtého přikázání a opakovala lež, kterou satan poprvé řekl Evě v Edenu — přirozenou nesmrtelnost duše. Mnohé příbuzné bludy rozšířila široko daleko, ‚učíc naukám, jež jsou přikázáními lidskými‘ (Matouš 15,9).“

„Když Ježíš zahájil svou veřejnou službu, očistil chrám od jeho svatokrádežného znesvěcení. Mezi posledními úkony Jeho služby bylo druhé očištění chrámu. Tak jsou i v závěrečném díle varování světu dána církvím dvě odlišná volání. Poselství druhého anděla zní: ‚Padl, padl Babylon, to veliké město, protože napojil všechny národy vínem rozhorlení svého smilstva‘ (Zjevení 14,8). A v mocném volání poselství třetího anděla je slyšet hlas z nebe, který praví: ‚Vyjděte z něho, lide můj, abyste neměli účast na jeho hříších a abyste nepřijali z jeho ran. Neboť jeho hříchy dosáhly až k nebi a Bůh rozpomněl se na jeho nepravosti‘ (Zjevení 18,4.5).“ Selected Messages, kniha 2, 118.

Dvě očištění chrámu během Kristovy služby a dvě očištění chrámu v dějinách milleritů byly naplněním třetí kapitoly Malachiáše a ukazují vpřed ke dvěma očištěním chrámu, která započala 11. září 2001, když byly veliké budovy města New York svrženy dotykem Božím a mocný anděl ze Zjevení osmnácté kapitoly sestoupil, aby ozářil zemi svou slávou. To mimo jiné vyvrací směsici bájí předkládanou laodicejskými teology adventismu, kteří tvrdí, že Ellen Whiteová byla prorokem Eliášem, jenž měl přijít před velkým a hrozným dnem Hospodinovým. Očištění chrámu, k němuž dochází, když sestupuje anděl ze Zjevení osmnácté kapitoly, začalo osmdesát šest let poté, co byla Ellen Whiteová uložena k odpočinku.

Jan Křtitel a jeho učedníci, Miller a millerité i Future for America představují posly, kteří připravují cestu, aby posel smlouvy náhle přišel do svého chrámu a očistil jej od jeho svatokrádežného znesvěcení.

Eliáš jako symbol představuje člověka. Představuje muže povoláného z obyčejného běhu života, nikoli kněžského teologa. Jeho služba předkládá správnou biblickou metodologii, totiž pravidla daná nejvyšší autoritou. Jeho služba stojí v konfrontaci se současnou metodologií laodicejského kněžstva, založenou na bájích, zvycích a tradicích. Připravuje cestu pro proces očištění, který pozvedá nový vyvolený lid z ostatku vyvoleného lidu, jenž je pominut. Tento proces očištění je zasazen do rámce náhlého dění.

Eliáš rovněž představuje službu a dílo, které Bůh výslovně ustanovuje a označuje jako výlučnou službu Boží.

To ukážeme na dějinách mileritů v příštím článku.

I stalo se v době obětování večerní oběti, že přistoupil prorok Eliáš a řekl: Hospodine, Bože Abrahamův, Izákův a Izraelův, nechť je dnes poznáno, že ty jsi Bůh v Izraeli a že já jsem tvůj služebník a že jsem všechny tyto věci učinil podle tvého slova. 1 Královská 18,36.